

У свечаној сали Средње економске школе “Светозар Милетић” у Новом Саду, у суботу, 22. децембра, одржана је В редовна скупштина Удружења ЋИРИЛИЦА Београд -повереништво из Новог Сада “Српска Атина”.

Српско удржење ЋИРИЛИЦА, под геслом, “Не одрецимо се најсрпскијег!” штити, брани и отима ћирилично писмо од неупотребе и заборава, јер језик је суштина једног народа да народа без језика нема.

Наш познати књижевник Добрица Ерић, председник Удружења, човек који говори ЋИРИЛИЦУ (како каже проф. др Борис Братина), обратио се са места говорника, речима: Поштовани ЋИРИЛИЧАНИ и ЋИРИЛИЧАНКЕ и поручио да у тој борби треба истрајати.

-У овом времену све се окренуло наглавачке. На сваком кораку бљешти латиница, а наша ЋИРИЛИЦА може да се види само тамо где пише “Пекара”, “Печењара” и још по негде. Али, времена чине своје. Данас су чланови Удружења бројнији и све ће се то “ако Бог да окупити на једном месту”. Сваки нормалан човек треба да се прикључи овоме и да чува свој језик и своје писмо, као што се ради у свим другим државама. Али, изгледа код нас ништа није нормално. Али, неће то трајати вечито. Точак се увек окреће, како је мудри Соломон рекао, “Једна гобеља из кала, друга у кал”, “један у блато, а други на сунце”, проћи ће и ово чудо па ћемо се ми опет састати овде, и биће нас, ако Бог да, много више, па ћемо уместо борбе за ЋИРИЛИЦУ држати опело неком другом писму - рекао је Добрица Ерић.

Добрица Ерићје испред Удружења као свој јасан задатак истакао писмо које ће насловити на Владу Србије у којем ће тражити да се законски регулише оно што је Уставом предвиђено, а то је да у Србији ЋИРИЛИЦА буде једино званично писмо.

Са овог скупа послати су забрињавајући апели о томе како нестаје ЋИРИЛИЦА, а са њом и идентитет српског народа. Српско писмо се гаси и запоставља, а државне и научне институције не сагледавају тај проблем на адекватан начин.

Криза је почела половином XX века, а данас, на почетку XXИ века проблем њена (не)употребе кулминира.

Удружење ЋИРИЛИЦА окупило је у своје редове „пробуђени“ део народа који може да „жвирне“ у будућност и сагледа катастрофалне последице, уколико се нешто радикално не предузме. Да ли решење треба тражити у забрани латинице, или неким додатним наметима односно повластицама ако се користи ЋИРИЛИЦА, тек од мноштва других проблема државне институције, виђени људи, српска интелигенција, пренебрегнула је највећи, најважнији и највиталнији сегмент свог народа – језик и писма као његовог

чувара.

А ко може језик боље да чува од човека који је рођен, који је живео и стварао у Србији, који је радио најтеже, писао за децу, а деца га препознала као свог и искреног, јер децу не можете преварити. Рођен 1936. године у Доњој Црнући, у Гружи, у општини Горњи Милановац, из родитељске куће у свет понео је чист српски језик и његово писмо, и њиме обележио свој живот на српском простору.

Негде је лепо написано да је Добрица Ерић песник, прозни и драмски писац, лирски здравичар Груже, сликар природе, села, детињства и љубави. Аутор је више романа, пет књига лирске прозе, 23 збирки песама, пет позоришних драма, преко 40 књига за деце (сетите се само „Читанке годишњих доба“). Он своје песме не чита већ говори, не што их учи и зна напамет, него што све извиру из његовог бића, из његове широке шумадијске душе.

И зато, што је као човек и уметник јединствен и свој, зато што није учио да говори српски језик, већ је имао привилегију да се роди (не случајно) у завичају где се говори и мисли на “чистом” српском језику, зато што је човек и људина, вичан ЋИРИЛИЦИ и српском језику, зато што има визију и одлучност да истраје, зато је прави човек на правом месту.

-Данас више нисмо усамљени као некада - поручио је Добрица и додао да све више има мањих и већих друштава која су стала у одбрану нашег писма. А он сам, смеран и нескроман, са мало материјалних и мноштво духовних потреба, оставио нам је Пркосну песму и признао кривицу:

ххх

Крив сам што пишем и читам Ћирилицом,
Крив сам што певам
Смејем се и псујем
(а понекад и лајем)
Крив сам, и признајем
Да не знам шта знам, да знам шта не знам.

ххх

Ако не признам
Црно ми се пише
Цео свет ће на моју земљу да кидише.
Руље бивших људи
Лопова и голоруких
Чопори робота и других монструма
Кидисаће на моје воћњаке и поља
И на моју белу кућу поред друма
Око које, као најлепше диве
Цветају трешње, јабуке и шљиве.